

Een diepvrieskwal

Wat op strand aanspoelt en niet door de mens vervaardigd is, zal uiteindelijk verteren en vergaan of vergruizen en deels in de duinen geblazen worden. De schrale duinen van de zeereep worden op die wijze wat verrijkt met voedingsstoffen. Het aanspoelen van kwalen in dit voorjaar haalde alle kranten. Vijftig centimeter groot maar liefst! En zo vroeg in het jaar. Het waren zogeheten zeepaddenstoelen en die hadden de vorstvrije winter overleefd. Wees niet bang, ze bijten niet, zo vermeldden de berichten verder.

Alles uit die berichten lijkt aannemelijk. Niet uitzonderlijk echter was de grootte: in juli 1971 bij zonnig zomerweer en oostenwinden spoelden er talloze kwalen aan van rond de meter doorsnee. Alle kranten verhaalden hier natuurlijk smeugig over in deze zeekomkommertijd. De soortnaam werd niet genoemd ('een kwal is een kwal') en je kon beter niet in zee gaan. Men liet badmannen en strandpolitie aan het woord en de één bevestigde

de onzin van de ander. Waarom er zulke grote kwalen verschenen, er werd zelfs niet naar de oorzaak gegist. Ik heb destijds trouwens straffeloos tussen deze neteldieren gezwommen. Het betrof ook toen de zeepaddenstoel en die bijt niet, zoals gezegd. Ook de oorkwal, die al in het voorjaar verschijnt, doet ons niets. De prachtige kompas-kwal, die ook aangeeft wanneer de wind uit het oosten komt, weet met zijn netelcellen sommigen van ons te kwellen. Blauwe haarkwallen zijn echter berucht. Dit alles ter informatie van de zeezwemmers onder de lezers. Want wie de brandnetel kent, vreest niet de dovenetel.

December 1981 liep ik over bevroren zeewater en zag door het heldere ijs een zeepaddenstoel. Toen waren er nog echte winters, waarin het in de eerste wintermaand overdag zeven graden kon blijven vriezen. Nooit zag ik later in het winterseizoen een kwal.

PETER VAN DEN BERG

Zeepaddenstoel. Foto: Joost Bouwmeester